

[Oluf Pedersen.]

at jo mere Smør de danske Bønder spiser, jo flere Penge faar de af Statskassen, Statskassen betaler dem for at spise deres eget Smør!

Og lad os saa se paa, hvordan det vil virke. Hvis man tager en almindelig Husmand med 5 Køer — det er Gennemsnittet for den mindste Ejendomsstørrelse, som der er Beregning over i Landøkonomisk Driftsbureau —, faar han, saa vidt man kan se, og hvis ellers ikke nogen af Beregningerne glipper, en forhøjet Pris paa Smørret paa en halv Snes Kroner pr. Ko eller ca. 50 Kr. Hvis man nu gaar ud fra, at vedkommende Husmand spiser Smør, og hans Smørforbrug vel kan anslaaes til 31 kg om Aaret, og han her maa regne med en Forhøjelse af 59 Øre pr. kg eller 18 Kr., vil det sige, at hvis det drejer sig om en Familie paa 4 Personer, faar han en ekstra Udgift paa 72 Kr. Da han altsaa ved den forhøjede Smørpris faar en Hjælp paa 50 Kr., vil det sige, at han faar et direkte Underskud ved den Ordning, man laver her.

Man kan sige: men en Husmand spiser vel ikke Smør. Ja, hvis der er en Husmand, der spiser Margarine, præmierer man ham; men hvis han spiser Smør, straffer man ham med det Lovforslag, der foreligger her.

Hvis vi derimod tager en Godsejer med 200 Køer, og han faar 10 Kr. pr. Ko, altsaa 2 000 Kr., spiller det ikke saa stor en Rolle, hvis han til en Familie paa 4 Personer skal betale 72 Kr. i forhøjet Smørpris, der bliver dog et Overskud paa 1 928 Kr.

Dette Lovforslag er med andre Ord indrettet saadan, at de Bønder og Husmænd, som spiser Smør, skal straffes, straffes paa Bekostning af dem, der anvender Margarine dels til deres eget Brug, dels til deres Husholdning. Og det er et Lovforslag, man fremsætter med den Motivering, at man skal fremme Smørforbruget her i Landet! Man skulde ikke tro, at man havde det rigtig godt, naar man fremsætter den Slags Forslag.

Men rent bortset fra de tekniske Indvendinger, der kan gøres mod Lovforslaget, og som jeg mener, hvis de blev taget op til nøjere Undersøgelse, vilde bevirke, at et Lovforslag som det foreliggende overhovedet ikke blev gennemført her i Rigsdagen, bortset derfra maa vi vende os principielt mod dette Lovforslag. Der er sikkert ingen, der

af den Grund vil tiltro os at være landbrugsfjendske, og jeg siger paa Foranledning af den Udtalelse, der blev fremsat her for et Øjeblik siden af det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen, at vi betragter os som fuldt saa gode Repræsentanter for det danske Landbrug som det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen.

Det, der foreligger her, er en Slags Bestikkelse for at hindre Rejsningen af Landbrugets retfærdige Krav. Landbruget har altid været baseret paa at sælge billigt, og det forudsætter, at man ikke griber ind med nogen som helst Foranstaltninger til Fordyrelse af Leveomkostningerne. Derved ødelægges man Landbrugets Konkurrence-muligheder. Men der er jo ingen, der kan være i Tvivl om, at Leveomkostningerne er blevet for høje gennem Planøkonomi, gennem Told og Valutacentral o. s. v.

Det er en stor Misforstaaelse, som der er givet Udtryk for i Henvendelsen fra Landbrugsraadet til Regeringen om, hvilke Midler der skulde tages i Anvendelse, hvis man skulde have Landbruget paa ret Køl igen. Hvis man gennemførte alle de Krav, som Landbrugsraadet stiller op i sin Skrivelse, vilde dansk Landbrug have lige saa slette Kaar, som det har i Forvejen. Naar Landbrugsraadet er kommet ind paa den Betragtning — en Betragtning, som vi ogsaa mange Gange har hørt gjort gældende her i Rigsdagen —, som kort udtrykt er, at man siger: Den Lovgivning, som her er gennemført paa Rigsdagen, forretter Landbefolkningen og er til særlig Gavn for Byernes arbejdende Befolkning. Over for den Betragtning vil jeg gøre opmærksom paa, at naar man laver Toldforanstaltninger og forøger Leveomkostningerne, plyndrer man Arbejderne akkurat lige saa godt som man plyndrer Bønderne. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar man tror, at de Foranstaltninger, man har gennemført for at faa Priserne forfalsket, eller hvilket Udtryk der nu kan dække, hvad man mener om det, har været til Arbejdernes Gavn, tværtimod, det har været til Arbejdernes Skade. Det, der burde ske, var, at Arbejdere og Bønder snarest skulde se at finde hinanden og saa kræve den nuværende Regering sat paa Porten; den har leget længe nok med Problemerne, og vi har set, at baade Bønder og Arbejdere